

РЕШЕНИЕ

№ 853

гр. София, 10.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **10257** по описа за **2022** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по постъпила касационна жалба от Г. Т. Ц. от [населено място], депозирана чрез пълномощника му адв. А. С. от АК - К. против Решение №3442/15.09.2022 г., постановено по НАХ дело №1400/2022 г. на СРС, НО, 115-и състав, в частта, в което е потвърдено обжалваното НП №20-4332-007194/11.05.2020 г., издадено от Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“. Със същото в обжалваната част на основание чл.175, ал.1, т.4 ЗДвП на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 150 лева и лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца за нарушение на чл.103, ЗДвП.

В жалбата се твърди неправилност на решението поради нарушение на закона и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. Според касатора при разглеждане на делото СРС е допуснал съществени процесуални нарушения, свързани с допускането, проверката и оценката на доказателствата и неправилно е приложил закона. По тези съображения, доразвити в съдебно заседание, се иска отмяна на решението и на НП в обжалваната част.

Ответникът по касационната жалба Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ не е изразил становище по същата.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за

основателност на касационната жалба. Счита, че решението на СРС следва да бъде отменено и делото върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е и основателна.

С Решение №3442/15.09.2022 г., постановено по НАХ дело №1400/2022 г. в обжалваната част СРС е потвърдил НП №20-4332-007194/11.05.2020 г., издадено от Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ в частта, в която на основание чл.175, ал.1, т.4 ЗДвП на касатора е наложено административно наказание: „глоба“ в размер на 150 лева и лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца за нарушение на чл.103, ЗДвП.

Въз основа на събраните в хода на съдебното следствие доказателства СРС приел за установена следната фактическа обстановка: На 18.04.2020 г. около 14:15 часа в [населено място] на [улица] Г. Т. Ц. управлявал лек автомобил „Х. ЦРВ“ с рег.

[рег.номер на МПС], собственост на „Мого България“ ЕООД с посока на движение от [населено място] към [населено място]. На временно изградения контролно-пропускателен пункт №12 при [населено място] не изпълнил даденото му от представителите на служителите за контрол разпореждане да извърши маневра „обратен завой“, като продължил движението си към [населено място]. За извършеното нарушение е съставен АУАН, въз основа на който е издадено процесното НП.

Въззивният съд е разгледал законосъобразността на обжалваното пред него НП на всички основания, като е приел, че в хода на АНП не са допуснати процесуални нарушения. АУАН и наказателното постановление са издадени от компетентни органи – съгласно чл.189, ал.1 ЗДвП актосъставителят има право да съставя АУАН за нарушения на ЗДвП, а от приложената по делото заповед №8121з-515/14.05.2018 г. е установено правомощието на АНО да издава наказателни постановления. Спазена е предвидената от закона писмена форма, като и двата процесуални документа съдържат всички реквизити, посочени съответно в разпоредбите на чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН. Спазени са и сроковете, визирани в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН. Налице е редовна процедура по връчването на АУАН и НП на жалбоподателя.

Въззивният съд приел за установена описаната фактическа обстановка въз основа на надлежно приобщените по делото писмени доказателства, доколкото разпитаните в качеството на свидетели лица са представили пред съда показания без доказателствена стойност предвид липсата на конкретни спомени от процесния случай. Предвид това същите не са разглеждани при формиране на крайната преценка на съда за изхода на спора.

По отношение на процесното нарушение СРС е приел, че действията на жалбоподателя са били правилно квалифицирани като такива, нарушаващи императивното правило на чл. 103 от ЗДвП, което вменява на всички водачи на пътни превозни средства, при подаден сигнал за спиране от контролните органи, да

преустановят движението си като спрат плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнят изричните указания на последния. Според въззивния съд дадената правна квалификация съответства както на фактическото описание на деянието, така и на всички други обстоятелства, установени от служителите на МВР и обективирани в АУАН. Приел е за установено, че на жалбоподателя е подаден еднозначен сигнал от органите на СДВР, чрез който му е разпоредено да извърши обратен завой. За неоснователни са приети възраженията на жалбоподателя, че не е разбрал правилно отправения му сигнал. От докладната записка, въз основа на която е издаден актът, е счел, че се установява, че нарушителят не само правилно е възприел даденото му указание, но и умишлено не се е съобразил с него. Израз на съпротивата му са станали както словесните излияния, че не може да бъде заставян към спазването на определено поведение, а също така и рязкото потегляне на управлявания от него автомобил по посока, диаметрално противоположна на посочената от автоконтрольорите от отдел „Пътна полиция“ на СДВР.

Въззивният съд е приел, че административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е била правилно ангажирана за нарушение на чл.103 от ЗДвП, доколкото от доказателствената съвкупност по делото е установено по категоричен начин, че контролните органи са подали ясен и еднозначен сигнал, адресиран до жалбоподателя, като последният е разполагал с обективната възможност да го възприеме, от което е произтекло задължението му да се съобрази с него. Според СРС неизпълнението на даденото указание индикира от една страна за обективната съставомерност на вмененото на нарушителя административно наказание, а от друга страна – за умишлената форма на вина, с която деецът е подходил към ситуацията, тъй като е съзнавал общественоопасния характер на действията си, свързани с неизпълнение на нареждане на длъжностно лице от службите за контрол, и пряко е целял настъпването на последствията от това.

СРС е счел, че административнонаказващият орган е извършил правилна преценка за приложението на съответната санкционна норма, а именно - тази по чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП, предвиждаща за неизпълнение на нареждане на органите за контрол, каквото е и изрично разписаното в чл. 103 от ЗДвП задължение, да се налага наказание „глоба“ в размер от 50 до 200 лева и лишаване от правото за управление на моторно превозно средство за срок от един до шест месеца. Приел е, че индивидуализацията на наказанието е осъществена в съответствие с тежестта на нарушението, обществената опасност на деянието и дееца, както и при преценка за превес на отегчаващи над смекчаващите отговорността обстоятелства. Счел е, че не са налице предпоставките на чл.28, ал.1 от ЗАНН, доколкото се ангажира отговорността на жалбоподателя във връзка с допуснатото нарушение на правилата за движение и то при обявена противоепидемична обстановка, което характеризират деянието с по-висока обществена опасност. При тези мотиви НП е потвърдено в обжалваната част.

Настоящият съдебен състав не споделя изводите на районния съд за законосъобразност на НП в обжалваната му част. Неосновано СРС е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и че при установената фактическата обстановка е налице извършено нарушение по чл.103 ЗДвП от страна на настоящия касатор.

При преценка на АУАН и НП, въззивният съд не е отчел, че и в двата акта словесното описание на нарушението не съответства на приетата за нарушена правна

норма. Видно от съдържанието на същите административнонаказателното обвинение е повдигнато и водачът на МПС е наказан за това, че не е изпълнил даденото му от представителите на служителите за контрол разпореждане да извърши маневра „обратен завой“, като продължил движението си. Това деяние неправилно е квалифицирано като нарушение на чл.103 ЗДвП. Тази разпоредба вменява на водач на МПС задължение при подаден сигнал за спиране от контролните органи да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания. За подаден сигнал за спиране въобще не се твърди в словесното описание на нарушението. Напротив, твърди се, че на същия е разпоредено да извърши маневра „обратен завой“, която същият не е изпълнил. Неизпълнението на дадено от контролните органи разпореждане за извършване на посочена маневра не попада в хипотезата на нарушение по чл.103 ЗДвП. Последната е относима само към дадено от контролните органи разпореждане за спиране, за каквото не се твърди в настоящия случай. Като не е отчел това и е приел, че нарушението е правилно квалифицирано, СРС е постановил незаконосъобразно решение, което само на това основание следва да бъде отменено. Несъответствието между словесното описание на нарушението и приетата за нарушена норма винаги е съществено процесуално нарушение, основание за отмяна на НП, тъй като ограничава правото на защита на наказаното лице. Горните аргументи мотивират съда да отмени съдебно решение в обжалваната част, като вместо него да постанови друго, с което да отмени процесното наказателно постановление.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 от АПК и чл. 222, ал. 1 от АПК, вр. чл.63в ЗАНН Административен съд - София-град, XXI касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение №3442/15.09.2022 г., постановено по НАХ дело №1400/2022 г. на СРС, НО, 115-и състав, в частта, в която е потвърдено НП №20-4332-007194/11.05.2020 г., издадено от Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ НП №20-4332-007194/11.05.2020 г., издадено от Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, в частта, в която на Г. Т. Ц. от [населено място] на основание чл.175, ал.1, т.4 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 150 лева и лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца за нарушение на чл.103 ЗДвП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

